

Sygn. akt VIII Gz 216/17

POSTANOWIENIE

Dnia 23 sierpnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie, VIII Wydział Gospodarczy,

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Woźniak

Sędziowie: SO Agnieszka Górską

SR del. Rafał Lila (sprawozdawca)

po rozpoznaniu w dniu 23 sierpnia 2017 roku w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy ze skargi I. W. o wznowienie postępowania w sprawie z powództwa J. K. przeciwko I. W.

na skutek zażalenia I. W. na zarządzenie Przewodniczącego z dnia 27 grudnia 2016 r. w przedmiocie zwrotu skargi, wydane w sprawie prowadzonej w Sądzie Rejonowym w Gorzowie Wielkopolskim pod sygn. akt V GC 819/16

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSO Agnieszka Górską SSO Agnieszka Woźniak SSR del. Rafał Lila

UZASADNIENIE

I. W. w dniu 10 maja 2016 r. wniósł skargę o wznowienie postępowania w sprawie z powództwa J. K. przeciwko I. W.. Zarządzeniem z dnia 26 października 2016 r. skarżący został zobowiązany do usunięcia, w terminie tygodniowym, braków formalnych skargi poprzez złożenie odpisu pisma z dnia 9 maja 2016 r. wraz ze wszystkimi załącznikami dla strony przeciwnej oraz do uiszczenia opłaty od skargi w kwocie 1.374 zł. Na wypadek niewykonania zobowiązania określono rygor zwrotu skargi.

Przesyłka z wezwaniem została zwrócona do Sądu jako niepodjęta w terminie po uprzedniej jej awizacji. Zarządzeniem z dnia 27 grudnia 2016 r. zarządzono zwrot skargi na podstawie art. 130 § 1 i 2 k.p.c. W uzasadnieniu zarządzenia wskazano, że w określonym w nim terminie braki formalne skargi nie zostały usunięte, a zatem nie było możliwe nadanie jej dalszego biegu. Natomiast stosownie do art. 130 § 2 k.p.c. po bezskutecznym upływie terminu na usunięcie braków przewodniczący zwraca pismo stronie.

I. W. złożył zażalenie na powyższe zarządzenie wnosząc o uwzględnienie skargi o wznowienie. Argumentując podniósł, że w sprawie nie zaistniała sytuacja faktyczna wypełniająca przesłanki z art. 130 § 1 i 2 k.p.c., albowiem nigdy mu przesyłki zawierającej zobowiązanie z dnia 26 października 2016 r. nie doręczono. Wywodził, że w skrzynce pocztowej nie pozostawiono zawiadomienia (awizo) o złożeniu przesyłki w urzędzie pocztowym. Wskazał, że zawsze odbiera korespondencję zwłaszcza, że pod podanym adresem zamieszkują cztery osoby. Nadto skarżący podniósł szereg zarzutów dotyczących – jego zdaniem – wadliwego działania sądu w sprawie zakończonej wyrokiem z dnia 19 stycznia 2016 r. (sygn. akt V GC 204/15).

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Wywiedzione zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

W rozpoznawanej sprawie skarżący kwestionował skuteczność doręczenia zastępczego przesyłki sądowej dokonanego w myśl art. 139 § 1 k.p.c.

Zobowiązanie kierowane do skarżącego zawierające wezwanie do usunięcia braków formalnych skargi o wznowienie postępowania oraz zobowiązujące go do uiszczenia opłaty wraz ze stosownymi pouczeniami było awizowane przez pocztę zgodnie z przepisami rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 października 2010 r. w sprawie szczegółowego trybu i sposobu doręczania pism sądowych w postępowaniu cywilnym (Dz.U.2015.1222 j.t. ze zm.). Awiza, jak wynika z adnotacji zamieszczonych na przesyłce, zostały dokonane dwukrotnie, tj. w dniu 27 października oraz 4 listopada 2016 r. (vide: zwrotne poświadczenie odbioru - przesyłka z adnotacją poczty „zwrot nie podjęto w terminie” - k. 34). Zauważyć należy, że była to powtórna próba doręczenia tej samej przesyłki. Po raz pierwszy próba doręczenia zobowiązania miała miejsce we wrześniu 2016 r. Wówczas pismo skierowane do skarżącego było awizowane przez pocztę w dniu 6 i 14 września 2016 r. (vide: zwrotne poświadczenie odbioru - przesyłka z adnotacją poczty „zwrot nie podjęto w terminie” - k. 31).

Zgodnie z art. 139 k.p.c. w razie niemożności doręczenia przesyłki w sposób zwykły lub zastępczy, pismo przesłane za pośrednictwem operatora pocztowego należy złożyć w placówce pocztowej tego operatora, a doręczane w inny sposób - w urzędzie właściwej gminy, umieszczając zawiadomienie o tym w drzwiach mieszkania adresata lub w oddawczej skrzynce pocztowej ze wskazaniem, gdzie i kiedy pismo pozostawiono z pouczeniem o terminie odbioru (pierwsze „awizo”). Jeżeli adresat nie odbierze pisma w ciągu 7 dni, to po upływie tego terminu następuje powtórne zawiadomienie, a w przypadku dalszego braku odbioru przesyłki uznaje się ją za doręczoną z upływem 7 dnia od daty drugiego „awizowania”.

Mając powyższe na uwadze należało przyjąć, że przesyłka sądowa zawierająca zobowiązanie do usunięcia braków formalnych skargi oraz wezwanie do uiszczenia opłaty została skutecznie doręczona skarżącemu w trybie art. 139 § 1 k.p.c. Termin do skutecznego wykonania zobowiązania upłynął zatem z dniem 19 listopada 2016 r.

Podkreślić należy, że zarówno w doktrynie, jak i judykaturze zgodnie przyjmuje się, że doręczenie przewidziane w art. 139 § 1 i 2 k.p.c. oparte jest na domniemaniu, że pismo sądowe dotarło do rąk adresata i że w ten sposób doręczenie zostało dokonane prawidłowo. Domniemanie to jednak może być przez stronę obalone, a adresat może dowodzić, że pisma nie otrzymał i o nim nie wiedział, gdyż nie został o nim zawiadomiony przez urząd pocztowy, w którym przesyłka była złożona. Skuteczność doręczenia pisma sądowego przez jego złożenie w urzędzie pocztowym warunkuje stwierdzenie, że adresat w sposób nie budzący wątpliwości został zawiadomiony o nadejściu tego pisma oraz miejscu, w którym może je odebrać. Brak tego zawiadomienia, jak też wątpliwość czy dotarło ono do adresata czyni doręczenie bezskutecznym (post. SN z 24.1.2002 r., III CKN 66/01, L.; wyr. SN z 4.7.2002 r., I CKN 861/00, L.). Obalenie powyższego domniemania jest przy tym możliwe, jednak tylko takimi środkami dowodowymi, które stwarzałyby pewność bądź choćby wysokie prawdopodobieństwo, że adresat nie powziął wiadomości o miejscu złożenia przesyłki. W orzecnictwie zgodnie przyjmuje się, że samo zaprzeczenie otrzymaniu zawiadomienia (awiza) o przesyłce, w żaden sposób nie podważa domniemania, na którym oparty jest art. 139 k.p.c.. Nie jest to wystarczające dla przyjęcia tezy o naruszeniu tego przepisu (por. post. SN z 29.09.2000 r., I CKN 699/00, Lex nr 111355 i z 12.03.2015 r., I CZ 6/15 Legalis nr 1213105 oraz post. SA w K. z 10.03.2015 r., I ACz 214/15, Legalis nr 1213167).

Przenosząc powyższe na grunt przedmiotowej sprawy podkreślić należy, że przesyłka sądowa została skierowana na prawidłowy – wskazany przez samego skarżącego – adres zamieszkania. Została zatem spełniona przesłanka skuteczności doręczenia, o którym mowa w art. 139 § 1 k.p.c. Wątpliwości nie budzi też dowód doręczenia w tym trybie korespondencji, a mianowicie dokument obejmujący zwrotne potwierdzenie odbioru przesyłki pocztowej (k. 34), który spełnia wymogi powołanego wyżej rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 października 2010 r. w sprawie szczegółowego trybu i sposobu doręczania pism sądowych w postępowaniu cywilnym. Został on prawidłowo opisany przez doręczyciela, a z zamieszczonych na nim danych wynika, że dochowano wszystkich wymogów prawidłowego doręczenia korespondencji sądowej.

Strona może wszelkimi sposobami – nie wykluczając dowodów z zeznań świadków – wykazywać, że nie miała możliwości zapoznania się z pismem. Skarżący jednak nie przedstawił żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń o braku prawidłowego doręczenia mu przesyłki. Samo zaś zaprzeczenie otrzymania zawiadomienia (awiza) jest niewystarczające do obalenia domniemania skuteczności doręczenia w trybie art. 139 § 1 k.p.c. zwłaszcza, gdy – jak w niniejszej sprawie - ani adres korespondencji ani dowód jej doręczenia nie budzą żadnych wątpliwości.

Mając powyższe na względzie zażalenie należało oddalić jako bezzasadne, a rozstrzygnięcie w tym przedmiocie opiera się na treści art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 385 k.p.c.

SSO Agnieszka Górską SSO Agnieszka Woźniak SSR del. Rafał Lila

(...)

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

S., (...)